

DAN LUNGU

În iad toate
becurile sunt arse

roman

POLIROM
2014

unsprezece

Spre surprinderea lui Victor, telefonul sună a doua zi pe la prânz. Era mult mai devreme decât se așteptase. Fasolă era încă, din spusele sale, mahmur-mahmurovici, însă își începuse treburile chiar de dimineață. În privința micilor lui afaceri, întotdeauna fusese mut ca un lacăt. Îi găsisese ceva de lucru, temporar, dar considera că e mai bine decât nimic. Îl avertiză că trebuie să se bărbierească și să se îmbrace decent, semn că îi intuisese foarte bine starea de spirit. Peste o oră se întâlniră la intersecție, în dreptul ceasului, și porniră în josul străzii către *doamna Măriuca*. După câțiva pași, Fasolă se opri, îl privi clipind des și spuse:

— Fratele meu, cu fața asta nu te angajează nici manipulant la morgă. Ai nevoie urgentă de o vodcă!

Nu-i putea spune în ce constă slujba lui, *doamna Măriuca* îl întrebuse doar dacă i-ar putea recomanda un om de încredere. El, Fasolă, se cunoștea de ani buni cu ea, avuseseră chiar mici combinații în materie de afaceri și știa că, dacă nu-i spusese ea însăși despre ce e vorba, nici nu trebuia să întrebe.

Cel mai probabil era o chestiune delicată. Apoi îl sfătui să nu accepte niciodată să bea alcool la ea în birou și nici să se întindă prea mult la taifas cu cucoana. Era mult mai șireată decât părea la prima vedere. Să nu se lase înșelat de politețea sfătoasă, de ospitalitatea debordantă și nici de eventualele porniri mămoase. Să nu uite că banii sunt bani și să nu admită întârzieri sub nici un pretext. Ascultându-l, începea să-și amintească pe ce lume trăiește. Îi părea rău că trebuie să o ia cumva de la capăt, însă nici la viața din ultima vreme nu voia să se întoarcă. Găsi că nu prea are încotro.

După acest scurt instructaj amical, intrară în cușca leului. Leul, de fapt leoaica, era o doamnă corpulentă, incredibil de vioaie, vorbăreață și cu cearcăne cât gura ceștilor de cafea, din care sorbea continuu. Cu fața cumva cărnoasă, îi amintea de piticii lui Disney. Deși inzeestrările naturale erau mai degrabă modeste – sau tocmai de aceea –, acorda o atenție deosebită îngrijirii personale. Vârsta, kilogramele și statura erau scrupulos contrabalansate de vestimentație, cosmetice și parfumuri. Însă pe Victor l-a fascinat zâmbetul, în care detecta o tristețe imperceptibilă, ca o brumă subțire. Pe acolo era intrarea în sufletul ei, dacă va fi vreodată nevoit să îl viziteze. Afacerea pe care o gestiona consta într-un magazin de închiriere a ținutelor de ocazie, de la botezuri la înmormântări, de la aniversări la concerte sau cocteiluri, de la serbări școlare sau piese de teatru la carnavaluri municipale sau

întâlniri cu miniștrii; așadar, pentru toate situațiile, vârstele și gusturile. De asemenea, închiria veselă și orna săli pentru festivități. Pentru clienții deosebiți și de încredere, avea o gamă de bijuterii sofisticate destinate doamnelor și ace de cravată cu pietre prețioase și butoni de argint pentru domni. Magazinul propriu-zis nu era foarte încăpător, însă spațiul înalt, bine luminat și aranjarea impecabilă îl salvau de aerul de magherniță, trădând în același timp o anumită iscusință a patroanei.

Au intrat repejor în biroul doamnei Măriuca, undeva într-o laterală, fără a le fi prezentată tânăra cu ochii mari, cât două cartoafe, cum au glumit ei mai târziu, care-și ascundea timiditatea în spatele umerășelor.

— El e omul! a spus Fasolă pe ton jovial, făcând din ochi.

Doamna Măriuca a zâmbit inocent și a tăcut cu eleganță. Ceșcuțele cu cafea au răsărit ca din senin și patroana le-a vorbit, confidențial și însuflețit, despre iminenta vizită a unui șef de partid, în cinstea căruia se va organiza o simfonie aleasă și discretă. Ea se va ocupa de o parte de protocol, ceea ce echivala cu o ridicare în gradul de încredere a protipendadei. Astfel, considera ea, îi erau răsplătiți cei zece ani de străduință. Când Victor a dat să scoată o țigară, Fasolă l-a electrocutat din priviri și, nu fără regrete, s-a lăsat păgubaș. Se simțea stânjenit și pândit de pericole. Ar fi renunțat cu dragă inimă la acea discuție în care trebuia să fie cu ochii în patru în favoarea unei hoinăreli

nocturne sau a unei taclale cinstite. Profitând de o sincopă a discuției, Fasolă și-a privit ceasul și a sărit ca ars. În timp ce prietenul se scuza, în felul său personal și haios, că trebuie să se care, Victor îl scruta cu ochi mari și aburiți de panică. Dar Fasolă i-a clipit semnificativ și a șters-o fără fasoane, iar de după ușă s-au auzit hohotele reținute ale fetei cu ochii cât cartoafele, ca reacție, probabil, la una din glumele lui testate de zeci de ori.

În birou se lăsă o tăcere gelatinoasă. Doamna Măriuca privea îndelung în cafea – nu, nu ghicea, ci doar urmărea ultimele clipociri ale caimacului –, iar Victor, cu urechile înfundate, își trecea vârful limbii pe partea din spate a dinților.

În cele din urmă, cu ochii în ceșcuță și zâmbind ambiguu, doamna Măriuca începu să vorbească. Ca și cum ar fi spus o poveste:

— În orașul nostru trăiește un bărbat nici prea urât, nici prea frumos, nici prea scund, nici prea înalt, nici prea bun, nici prea rău. Să-l numim Virgil. Sau, pentru dumneata, domnul Virgil. Cum să spun... mă interesează ce face acest domn în timpul liber... Și aș mai dori ca mai ales el, dar pe cât posibil nici ceilalți să nu afle de acest interes particular al meu...

Continuă, privindu-l pentru o clipă în ochi:

— Mi-ați fost recomandat ca o persoană de încredere și discretă...

Victor îi susținu privirea iscoditoare și înghiți în sec. O asculta politicoș, însă era

profund dezamăgit. Dacă ar fi fost să se lase dus de bobârnacul primului impuls, ar fi ieșit fără să spună nimic și fără să trântască ușa. Totuși, îl rețineau mai multe lucruri, printre care un soi de datorie față de prietenul său – nu voia să-l pună din nou într-o situație aiurea – și, cu toate că-i era greu să recunoască, nevoia de a-i demonstra Veronicăi că poate aduce și el bani în casă. Doamna Măriuca vorbea în continuare, ezitând și cu sincope, trecându-și mâna prin păr și neștiind de ce să-și agățe privirea. Nu mai era aceeași femeie stăpână pe sine, cu aerul că ordinea din jur îi aparține. Stânjeneala ei pronunțată, pe de o parte, îi făcea bine, iar pe de alta, îi confirma că propria repulsie față de o astfel de indeletnicire era normală. Ignorând toate avertismentele, își aprinse o țigară. Dintr-un soi de încăpățănare venită din timiditate, nici măcar nu-și ceru permisiunea și nici nu încercă să salveze aparentele îngăimând o scuză sau plasând o glumiță. Se lăsă cucerit de un fel de voluptate a proastei creșteri și începu să facă rotocoale. Mereu i se întâmpla asta, nu reușea să țină sub control acel punct în care timiditatea basculează în obrăznicie.

Comunicarea dintre el și doamna Măriuca s-a stabilit cu dificultate și niciodată nu a funcționat perfect. După două-trei săptămâni de la acea primă întâlnire reușeau să vorbească relativ normal, deși vizitele în biroul ei le resimțea ca pe o adevărată tortură. Ea niciodată nu întreba nimic și, i s-a părut, aștepta de la el nu un raport sec, nu

un rezumat școlăresc, ci o relatare degajată, ca între doi vechi amici, care, iată, se întâlnesc din când în când și își povestesc ce au mai făcut și au mai aflat în ultimele zile. Desigur, dacă prin hazard, să zicem, evocarea micilor noutăți ajungea și la un personaj numit domnul Virgil era și mai bine. De două ori pe lună, lângă ceșcuța de cafea se afla și un plic alb cu decorațiuni discrete, pentru ocazii festive, pe care era trecut numele său, iar înăuntru, de fiecare dată, se aflau bancnote noi-nouțe. Într-un alt plic, de data asta unul obișnuit și ceva mai voluminos, el lăsa chitanțele pentru decont.

Așadar, a doua zi după întâlnirea de la care Fasolă se retrăsese cu diplomatie, a trecut la treabă. Cum primise un mic avans, era ceva mai binedispus. Dimineața a ieșit cu câteva minute înaintea Veronicăi – sub privirea ei ușor intrigată, preocupat –, deși ar mai fi avut ceva timp la dispoziție. De vreme ce nu-și vorbeau decât strictul necesar, nu găsi de cuviință să-i dea vreun fel de lămuriri. Merse agale, căci blocul din care trebuia să iasă bărbatul pe care îl văzuse în câteva fotografii era central, destul de aproape. De fapt, în orașul lor cât o cochilie de melc nimic nu putea fi cu adevărat departe. Aerul era răcoros și încă parfumat. Încercă să nu se gândească la ce are de făcut. Pipăi pachetul de țigări din buzunar. Era reconfortat să-l știe întreg-întreg și numai al lui. În cinstea acestui sentiment plăcut, pe care aproape că-l uitase, își mai